

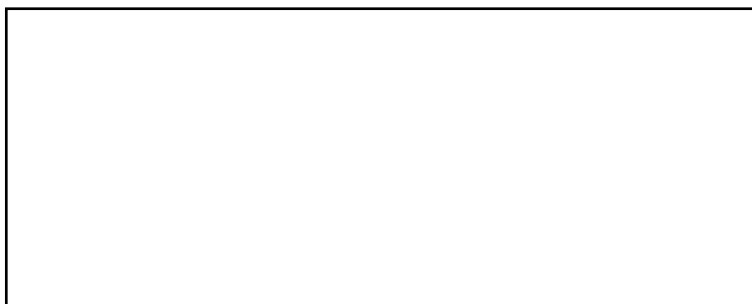
Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 31, Nummer 4
oktober-november-december 2025
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Kerstbrief	2
2.	Wel en Wee	4
3.	Activiteitenkalender	15
4.	Quiz ten voordele van Taporì (Malle)	15
5.	Amigos de Taporì Inviteert (Moorsele)	16
6.	Fiets- en wandeltochten 2026 (Ossendrecht-NL)	17
7.	Praktische informatie	18

Kerstbrief

Dag allemaal,

Het is weer tijd voor een kerstbrief, deze keer eerder een sprookje met Doornroosje als kerstekind... Tijd om te mijmeren over wat voorbij is en tijd om iedereen mooie levensdagen toe te wensen.

2025 werd een “bewogen” jaar waarin ons zwemmen tegen de stroom in zorgde voor enige vermoeidheid, maar tegelijkertijd ook voor meer saamenhorigheid. Steeds meer mensen bieden weerwerk aan al het slechte nieuws over de onveiligheid door maffia-en-drugsbendes en laten zich niet zomaar meesleuren in de draaikolken die ons kopje onder proberen te krijgen. Het tij lijkt te keren. Niet dat alles nu plots rozegeur en maneschijn is. Want het beleid moddert maar aan met de meest ondenkbare pogingen om ons te paaien, terwijl de werkomstandigheden er op achteruit gaan en in de ziekenhuizen geen “naald en draad” of verbanden of medicatie voorhanden is...

Maar mag dat laatste nu toch voor één keer een zegen zijn!

Sinds enkele maanden zijn hier in Ecuador een aantal nochtans belangrijke geneesmiddelen om God- weet-welke-reden helemaal niet meer te verkrijgen. Dat is onder andere het geval voor Clobazam, een geneesmiddel dat hier vaak voorgeschreven wordt voor kinderen met moeilijk behandelbare epilepsie.

Enkele kinderen in Taporí namen dit medicijn ook elke dag, al vonden we dat de neuroloog van het kinderziekenhuis toch wel heel hoge dosissen voorschreef, soms meer dan het dubbel van de maximale dosering die in de medische bijsluiters aangegeven wordt. We zagen dat sommigen kinderen heel suf waren, en anderen kinderen dan weer heel prikkelbaar. En waren mogelijks bijwerkingen van de medicatie, zoals hoofdpijn of duizeligheid. Maar als huisartsen is het niet aan ons om die dosering aan te passen. Dus stuurden we bij elke controle hierover een nota naar die arts, jammer genoeg zonder gehoor...

Zo verging het Priscilla, een meisje van tien jaar oud met een ernstig hersenletsel door hersenvliesontsteking toen ze één jaar oud was. Ze kan niet stappen en niet praten en heeft ernstige meervoudige beperking. Toen ze klein was genoot ze nochtans wel van allerlei speelse activiteiten, vooral in de snoezelruimte. Maar stillekesaan zakte ze weg in een diepe slaap... zo diep dat we haar “doornroosje” noemden. De neuroloog zei dat ze in een diep coma geraakte was en dat ze stillekes zou inslapen...

Maar alles veranderde toen die fameuze Clobazam niet meer te krijgen was. Zo lang ze nog pilletjes had, bleef de mama van Priscilla haar de medicatie plichtsgetrouw geven zoals de neuroloog voorgeschreven had. Ze had immers grote schrik dat zonder die medicatie de epilepsie-aanvallen zouden terugkeren. En ze hoopte dat één deze dagen de medicatie toch weer voorhanden zou zijn. Maar dat gebeurde niet...

Toen het laatste pilletje op was, sloiep Priscilla drie dagen en drie nachten helemaal niet. Ze werd heel onrustig, sperde haar ogen heel breed open en keek “als van de duivel bezeten” rond. Ze had koorts en haar hartje klopte razendsnel... Door het plots stoppen van de medicatie had ze ontwenningsverschijnselen zoals bij een drugsverslaafd iemand die plots geen drugs meer gebruikt. Priscilla was in levensgevaar...

We hadden nog drie pilletjes in het urgentiekastje van de consultatie. Daarmee startten we de medicatie in lage dosis weer op om die dan geleidelijk af te bouwen. Zo lukte het om het tij te keren. Priscilla sloiep de volgende nacht goed. Ze werd rustig en de zo gevreesde epilepsieaanvallen kwamen niet terug...

Maar het mooiste van al was... dat ze zonder die medicatie weer echt wakker werd! Nieuwsgierig kijkt ze naar de wereld, heel verwonderd en blij, als een pas geboren kindje dat de wereld voor het eerst ziet... En ze lacht en brabbelt wanneer je zingt en tegen haar praat... En iedereen die haar nu ziet, lacht verwonderd mee...

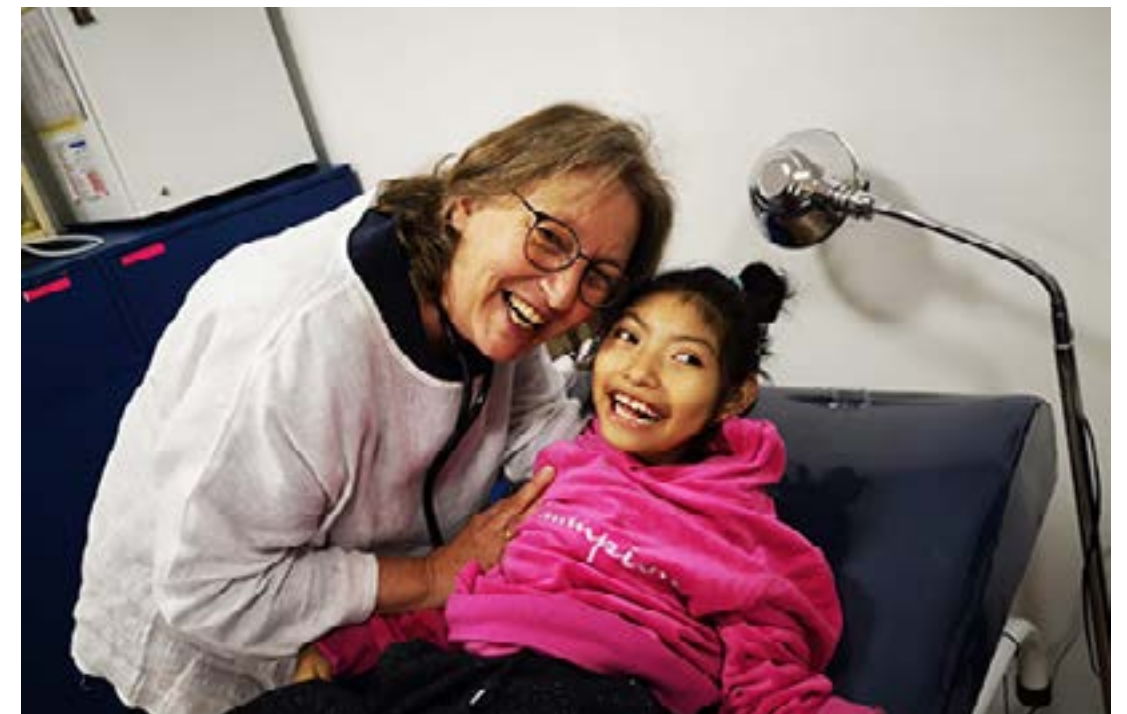
Als dat nu niet het verhaal van Doornroosje is...

Mogen dit nu voor iedereen onze kerst- en nieuwjaarwensen zijn:

*Leven alsof het onze eerste dag is
Met een blij verwonderde blik
Omdat niets gewoon of normaal is
En onbevangen en nieuwsgierig alles in vraag stellen:
Waarom... Waarom... Waarom...?
Vol vertrouwen dat alles goed komt.*

Van harte Zalig Kerstmis en Gelukkig Nieuwjaar voor iedereen!

Inge.

Wel en Wee

december 2025

Maandag 22 september: Pardon... pardon

Vandaag met Jenny toch wel een consultatie die in de kleren blijft hangen. In een filmpje dat 11 jaar geleden in Taporí gemaakt werd, doet zij haar verhaal over hoe ze van kleinsaf naar Taporí kwam. Haar mama werkte enkele jaren in de keuken en in het winkeltje van Taporí, een vrouw zoals de mama van Saulo, die elke dag moest zien rond te komen, zich moest behoeden voor huiselijk geweld, en om de haverklap met hebben en houden in het donker van de nacht verhuisde omdat ze de huur van de kamers waar ze woonde niet kon betalen.

Jenny kwam als klein meisje mee naar het winkeltje en in de namiddag maakte ze haar huiswerk in de bibliotheek. Eigenlijk werkte ze haar lagere school af in het avondschooltje van Taporí. Daarna volgde ze nog enkele jaren jaar snit en naad. Ze heeft twee broers, die allebei van jongsaf dikwijls dronken waren, en drie zussen die net als Jenny voor het eerst zwanger waren toen ze vijftien of zestien jaar oud waren.

Misschien willen jullie het filmpje nog eens opnieuw bekijken: <https://www.youtube.com/watch?v=a-KAkHlix50M>

Ondertussen heeft Jenny samen met Christian drie zonen: Jhon is de jongste, een praatgrage jongen van 10 jaar oud, die thuis kippen kweekt en de eieren ervan verkoopt. Jonathan, die ondertussen 25 jaar oud is, is daarentegen heel stil. Het ging een tijd heel moeilijk, toen drugs hem in de roes van een andere wereld brachten. Vorige jaar werd hij opgenomen in een centrum voor drughulpverlening. Nu gaat het weer beter met hem. Hij studeert grafische kunsten en is een lieve en goede jonge gast, weliswaar van kleinsaf getekend door de situatie van zijn broer Antuan.

Antuan is nu 13 jaar oud. Door een nog altijd onbepaald genetisch syndroom heeft hij ernstige meervoudige beperking. Hij kwam enkele jaren naar de leefgroep voor kleine kinderen in Taporí. Maar toen verhuisde het gezin naar een verderaf gelegen dorpje, waar Cristian en Jenny een lapje grond kochten en een eigen huisje bouwden. Door de afstand lukte het niet meer om Antuan elke dag naar Taporí te brengen. En er is geen ander centrum dicht in de buurt waar hij terecht kan. Bovendien is het niet gemakkelijk om voor hem te zorgen, want door het autisme en de verstandelijke beperking is hij dikwijls heel driftig. Hij stapt niet en wordt ook zwaar. Veel buiten komen lukt niet, want wie hier al geweest is, weet dat je hier met een rolstoel niet ver geraakt.

Jenny ontvangt al enkele jaren vanwege het Ministerie van Sociaal Welzijn 240 usd per maand om thuis voor haar kind te zorgen, waarbij elke maand op straffe van verlies van de bonus gecontroleerd wordt of het geld besteed werd zoals voorgeschreven: medische consultaties en geneesmiddelen (120 usd), etenswaren (50 usd), kledij (30 usd), verzorgingsmateriaal (24 usd), water, electriciteit en telefoon (18 usd) en educatie (18 usd), niet meer of niet minder...

Dat geld lenigt weliswaar enkele noden. Maar het is geen persoonlijk assistentie-budget waarmee bijvoorbeeld transport en de opvang en zorg in de leefgroep in Taporí mag betaald worden. Ondanks alle goede bedoelingen kluistert de bonus Jenny aan huis. Ze moet voor haar zoon zorgen, binnen vier muren, elke dag opnieuw... Gelukkig zorgt het naaiatelier waar ze van droomde toen ze klein was wel voor enige verstrooiing. Maar door de oneerlijke concurrentie van Temu en Shein, ja ja... ook hier in Ecuador, wordt massa's kledingstukken aan spotprijzen gedumpt... waardoor ze niet zoveel werk heeft. Vandaag kwam ze naar de consultatie in Taporí. Ze had de laatste afspraak gevraagd... "om na de medische zorg nog een beetje te kunnen bijbabbelen".

Ze moest even haar hart luchten...: *"Soms heb ik er genoeg van... elke dag opnieuw, zonder enige verandering, alleen thuis met Antuan... We kunnen met hem nergens naartoe, want dan begint hij heel luid te roepen en alle mensen kijken ons raar aan. Jhon zei onlangs: 'Het is de schuld van Antuan dat we nog nooit naar de zee geweest zijn'. Niemand van mijn familie, zelfs mijn mama niet, biedt aan om even voor Antuan te zorgen. Voor veel mensen is het alsof hij niet bestaat. We kregen een uitnodiging voor een huwelijksfeest, en daar stond op de enveloppe: 'Aan Cristian, Jenny, Jonathan en Jhon'. Antuan was niet meegevraagd. Onlangs zei een buurvrouw tegen mij: 'Je hebt toch geluk dat je de bonus van 240 usd ontvangt'. Ik zei haar dat ik veel liever zou gaan werken. De mensen van Sociaal Welzijn, die thuis komen kijken of ik wel goed voor mijn zoon zorg, zeggen me altijd dat ik ook goed voor mezelf moet zorgen... Ze zeggen me alleen niet hoe ik dat moet doen..."*

Ik wist niet wat te zeggen... Ik dacht over hoe in België de zorg voor ouder wordende mensen met een beperking uitgebouwd is en over hoe de kosten hiervoor sociaal gedragen worden... Misschien denken sommigen onder jullie nu wel dat het in België ook niet allemaal rozegeur en maneschijn is. Maar toch, als ik een wens zou mogen doen...

Toen Jenny opstond om terug naar huis te gaan zei ze nog: "Pardon... pardon... ik denk dat ik veel te harde woorden gezegd heb... pardon". Ik zei haar dat het helemaal niet nodig was zich te verontschul-

Wel en Wee⁽²⁾

digen. Zij ging terug naar huis, om voor Antuan te zorgen. En ik, ik voelde me ongemakkelijk. Het is gemakkelijk om goede raad te geven in de consultatie, en ook om even voor Antuan te zorgen. Maar elke dag opnieuw zoals Jenny... Zou ik dat kunnen? Ik reed peinzend naar huis, zoekend naar “verlichtende” oplossingen...

Maandag 13 oktober: Over veel “zonder”, maar wel “met” een aartsengel...

We weten al lang dat we moeten opletten als de dertiende dag van de maand op een dinsdag of op een vrijdag valt. Maar nu leek maandag de dertiende toch wel de ongeluksdag. Want in de consultatie was het vandaag werken zonder:

- Zonder water, omdat twee grote buizen die het water naar Pomasqui leiden gesprongen waren
- Zonder brug over de rivier die naast Taporí loopt, omdat die aan herstelling toe is...
- Zonder kasseien in de straat van Taporí waardoor de kinderen en mensen in een rolstoel door stof en zand tot bij ons moeten geraken
- Zonder electriciteit: bij het heraanleggen van de straat werd per ongeluk een kabel kapotgemaakt.
- En ook zonder internet omdat er geen electriciteit was...

Toch vonden de mensen hun weg naar Taporí. En toen ik de lijst van de namen van mensen die een afspraak hadden bekeek, viel een toch wel heel bijzondere naam op: Arcangel Roberto! Mooi vertaald is dat “Aartsengel Roberto”!

In Taporí hebben we ondertussen al wel enkele “engelkes” in ons patiëntenbestand: Angelito Maila, een jongen met Downsyndroom die een grote kapoen en dus een engelke met een duivelsstaartje is. En de naam “Maria de los Angeles”, engel van Maria, is hier ook nog altijd in trek. Maar iemand die Aartsengel heet... dat was toch de eerste keer. En voor zover ik weet is er ook geen Aartsengel die Robert heet. Heel origineel!

Die jongeman, laten we hem hier dan toch gewoon Roberto noemen, komt uit Venezuela. Hij is 31 jaar oud. Toen hij klein was, kreeg hij de diagnose van autisme. Op school, in het college en aan de universiteit slaagde hij telkens met glans voor alles waar cijfers bij kwamen kijken. En hij behaalde een universitair diploma in een economische richting. Maar beetje bij beetje keerde hij in zich en dwongen obsessies hem tot bizar gedrag...

Zijn moeder deed haar verhaal, want Roberto zat gedurende de ganse consultatie voor zich uit te staren: “Toen die revolutie van Chavez en Maduro begon”, zei zijn moeder, “kregen mensen van een evangelische kerk hem in de greep. Hij las dag en nacht de bijbel en begon luidop te prediken. En hij leefde tot op de letter na wat in die bijbel geschreven staat. De economische crisis sloeg hard toe, en als gezin lukte het ons niet meer om rond te komen. Ik besloot, zoals miljoenen andere venezolanen, te migreren. Ik liet mijn gezin achter en kwam hier in Ecuador terecht.”

Roberto raakte nog meer verstrengeld in dat kluwen van autisme en obsessie. Er volgde een psychose en een opname in een psychiatrisch ziekenhuis. Sindsdien zit hij bewegingsloos voor zich uit te staren, al vijf jaar lang... Eerst zorgde zijn vader in Venezuela voor hem. Daarna bracht hij zijn zoon naar Ecuador. In al die tijd is er niets veranderd... Roberto doet niets... helemaal niets... Alleen wanneer zijn moeder hem een heel duidelijke en korte aanwijzing geeft, staat hij recht. En bij een volgende aanwijzing marcheert hij in de richting die aangeduid wordt... zonder stoppen... tot hij een nieuwe aanwijzing krijgt... Hij praat niet, hij lacht niet, hij kleedt zichzelf niet aan, hij eet of drinkt niet alleen... Hij staart voor zich uit... al vijf jaar lang...

In medische termen heet dit “katatonie”. Behandeling is mogelijk en een psychiater had die vier jaar geleden opgestart. Het voorschrift bevatte medicatie voor een week. Daarna moesten Roberto en zijn moeder terugkeren naar de consultatie. Ze vertelt dat hij in die dagen dat hij de medicatie nam, terug zelf opstond, en zelfs een paar woorden had gezegd... Maar er was er geen geld voor de tweede consultatie en voor de medicatie had zijn moeder een speciaal voorschrift nodig. De behandeling werd niet verdergezet, en Roberto zat opnieuw helemaal verward op zijn stoel...

Zo kwam hij vandaag, op maandag de dertiende, bij ons terecht. Iemand had zijn moeder over Taporí verteld. Roberto zou bij de jongerengroep misschien opnieuw in gang geraken... Dat zou mooi zijn, maar zonder medische behandeling is dat niet mogelijk. We moeten eerst opnieuw de psychiater opzoeken, op hoop van zegen dat medicatie hier toch nog voor genezing mag zorgen.

Ondertussen (zijnde 12 december, de dag waarop ik de teksten van wel-en-wee nazie en aanvul) werd Roberto opnieuw gezien door de psychiater en kreeg hij een nieuw voorschrift voor dezelfde medicatie. Maar er kwam nog een kink in de kabel, want ook deze medicatie is in Ecuador niet voorhanden! En deze keer is dat geen “geluk bij een ongeluk” zoals bij onze Schone Slaapster! Maar we bleven niet bij de pakken zitten en gelukkig zijn er elders op de wereld nog goede mensen die ons verder helpen.

De medicatie vliegt op 15 december de oceaan over en dan starten we onmiddellijk met de behandeling, in de hoop dat Roberto echt weer “wakker” wordt... Een wakkere aartsengel op Kerstmis voor een mama met engelengeduld... Dat zou nu wel eens een heel bijzonder en mooi kerstgeschenk zijn...

Woensdag 22 oktober: Mooie dagen!

Dit jaar werd voorzeker het jaar van het minst aantal bezoekers in Taporí en ten huize van de “Debrownies”: geen stagairs of vrijwilligers uit België, weinig toeristen, weinig bezoekers... Ecuador komt niet goed in het nieuws in België en wat reisadvies naar Ecuador betreft stak de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in het begin van dit jaar de rode vlag uit omwille van toegenomen drugsgeweld en georganiseerde misdaad.

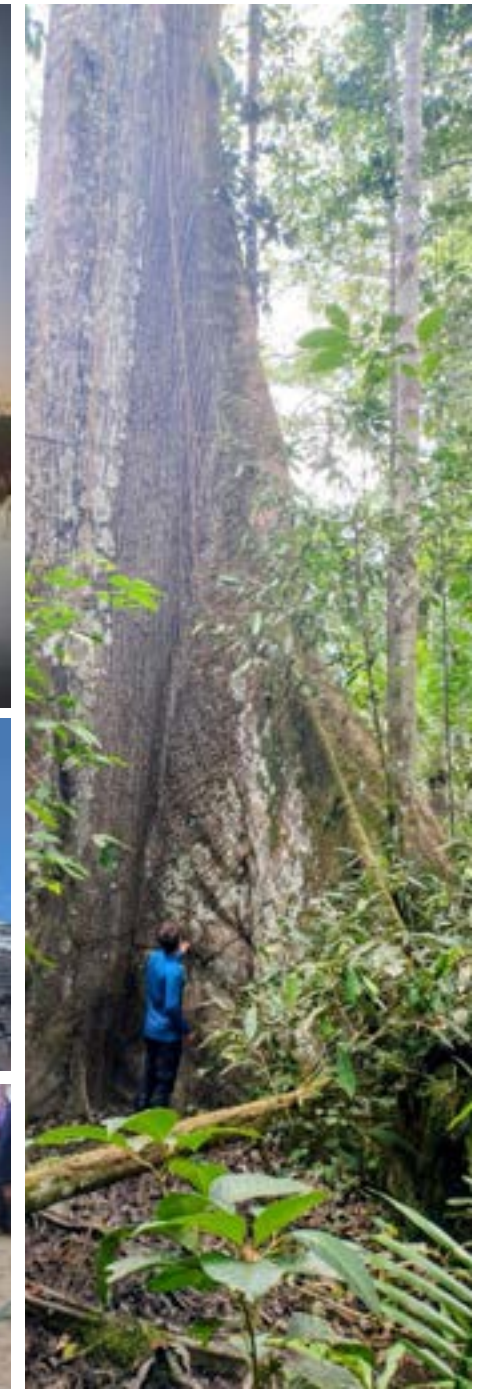

Wel en Wee⁽³⁾

Gelukkig is dat advies ondertussen niet meer helemaal rood maar gemengd: De ecuadoraanse kaart kleurt nog een streepje rood aan de colombiaanse grens en nogal wat oranje in de kuststreek. Voor de rest alles geel in de Andes en in het Amazonewoud. Het geweld concentreert zich nu in bepaalde kustprovincies en in de gevangenissen. Daarbuiten blijft Ecuador dat mooie land met vriendelijke en gastvrije mensen die staan te springen om dat aan iedereen te tonen.

Ernest, de zoon van mijn zus, en Friedl moesten hun reis naar Ecuador vijf jaar geleden omwille van de pandemie uitstellen. Nu zou dat niet nog eens voor vijf jaar uitgesteld worden. Wij waren heel blij om hen eind september te mogen ophalen in de luchthaven. Van-
daag reizen ze terug naar België, met hun rugzak vol mooie belevenissen: bezoek en eetfestijn in Tabori, de klassieke broodbakdag met de familie en pizzas bakken met neven en nichten hier thuis, en een mega-optreden met Jayac. En ondanks de smeulende en hier en daar opflakkerende opstanden tegen het regime lukte het om in het nevelwoud prachtige vlinders te zien, de machtige vulkanen te beklimmen, te zwemmen in de Stille Oceaan en de zon te zien ondergaan in het Amazonewoud.

We zijn heel blij dat jullie hier waren, Ernest en Friedl! We hadden zo'n mooie dagen samen! En we delen hier en daar in deze nieuwsbrief enkele fotootjes, om wie nog twijfelt om naar hier te komen niet de sloot maar de oceaan over te trekken.

Zaterdag 18 oktober: Over een beker melk, twee eieren, een ui en een tomaat

Vandaag organiseerden we in Tapani traditiegetrouw ons “Festival de la Alegria y de la Esperanza” met als steeds weerkerende slogan “vriendschap tegen armoede”. 17 oktober is immers de “Internationale dag van het Verzet tegen Armoede” en op die dag geven we mensen die in armoede leven een stem die getuigt over hun dagelijks leven.

Het festival is ook een eetfeest dat opgeluisterd wordt met jaar na jaar almaar meer en mooiere optredens van mensen die Tapani genegen zijn. Ondertussen hebben we ook al wat kookervaring opgebouwd en verkochten we dit jaar bijna 1000 maaltijden. Friedl en Ernest hielpen mee om de zelfgeplukte citroenen uit onze tuin aan de man te brengen. En de zelfgebakken taart en tiramisú en passievruchten-bavarois werden gesmaakt. Zo kwam er ook nog een centje in het Tapani-laasje voor onze dagelijkse werking.

Tussen muziek en dans door nemen mensen de microfoon en vertellen ze hun verhaal. Zo vertelde iemand over “een beker melk, één tomaat en één ui”. In Ecuador worden in de kruidenierswinkeltjes etenswaren “in kleine verpakkingen” verkocht. Dat komt voornamelijk omdat mensen dikwijls van dag tot dag leven en weinig of geen geld op overschot hebben. Zo kan je één stengel lenteui of één koolblad of één rol wc-papier kopen. Vandaag vertelde iemand dat in haar winkeltje steeds meer mensen almaar kleinere hoeveelheden kopen. Zo was er een vrouw die van thuis een beker had meegebracht om daar een halve liter melk in te gieten. Ze had onvoldoende geld om een liter melk te kopen en zou de melk aanlengen met water zodat er voldoende was voor haar drie kinderen... En met twee eieren, een tomaat en een ui zou ze een omelette bakken, die in vier stukken verdeeld kon worden...

Op het festival deelden we aan kinderen blaadjes uit waar bovenaan stond geschreven: “Als ik burgemeester of president zou zijn, dan...” Na het tekenen of schrijven plooiden we de blaadjes tot origami-vogeltjes (weet je nog, die Vogels van Papier?) die we in de vijgenboom van Tapani hingen. Hier enkele tekstjes die op de blaadjes stonden:

Als ik burgemeester of president was, dan:

... zou ik luisteren naar de gewone mensen, ook naar hen die betogen, en hen niet neerschieten zoals de soldaten in Otavalo deden.

... zou ik veel rolstoelen kopen en ervoor zorgen dat er in de ziekenhuizen medicatie is voor de zieke mensen.

... zou ik alle corrupte mensen in de gevangenis steken.

... zou ik ervoor zorgen dat alles verdeeld wordt onder iedereen, niet alleen voor een kleine groep rijke mensen.

... zou ik ervoor zorgen dat er in elk dorp een Tapani is....

Laat ons hopen dat deze kinderen hun dromen onderweg niet onder de vloermat schuiven... en dat ze later, als ze groot zijn en terugdenken aan “wie ze wilden worden toen ze klein waren” trots op zichzelf mogen zijn!

Maandag 27 oktober: Dokter, als u de mama van mijn kindje was...

De broer van Saulo belde me enkele dagen geleden op en vertelde over het kindje van een bouwvakker die bij hem aan het werk was. Het kindje had een ernstig hartprobleem, en zijn ouders slingerden heen en weer tussen de hoop dat een dokter in Guayaquil hun zoontje wilde opereren en het verdriet dat de dokters van het kinderziekenhuis in Quito zegden dat die operatie zinloos en heel gevaarlijk was. José is twee jaar oud, een klein blij en wakker kindje, maar blauw om de lipjes, ondanks de zuurstof die hij krijgt. Zijn hoofdje is klein en hij kan niet goed zien omdat zijn oogjes niet goed gevormd zijn.

Jairo, mijn collega huisarts met wie het heel fijn samenwerken is, en ik luisterden naar het verhaal van zijn ouders, een verhaal van onzekerheid, angst en verdriet, van hopen dat het onmogelijke toch mogelijk wordt. We verzamelden alle klinische tekenen die we bij José zagen en wat opzoekwerk bracht ons bij de klinische diagnose van het CHARGE-syndroom. Kinderen met dit syndroom kunnen heel lang leven... op voorwaarde dat de hartafwijking niet te ernstig is...

Wel en Wee⁽⁴⁾

Maar de medische verslagen van José bevestigden de ernst van de situatie, en de kans dat een heel in-

grijpende en moeilijke operatie zijn hartje beter doet werken is eigenlijk onbestaande. Dat hadden de dokters van het kinderziekenhuis ook gezegd. Maar toch... de twijfel bleef hangen.

Ik stelde aan zijn mama voor om bij de volgende consultatie aan de dokter deze vraag te stellen: “Dokter, wat zou u doen als u de mama van mijn kindje was?”

De dokter was eerst verrast... en na enige aarzeling, antwoordde zij: “ik zou hem niet opereren”. José zal waarschijnlijk niet lang leven... “Zo lang het God belijft”, zegt zijn mama. En al die tijd zullen we allemaal samen José de beste tijd van zijn leven geven. Nu komt hij naar de snoezelruimte waar hij geniet van lichtjes en het ballen-

bad. Hij schaterlacht in de schommel en bij Evelyn, de logopediste, begint hij al aardig wat woordjes te zeggen.

In de consultatie had ik een zachte knuffel, een vlinder met een wiegelied van Mozart. Al in de eerste consultatie hield hij die heel stevig vast en luisterde zacht. Het was heel mooi om hem die vlinder mee te geven naar huis. Laat die zachte knuffel hem en zijn papa en mama nu meewiegen met het wiegelied... zo lang het God belijft...

Woensdag 12 november: Saulo met Jayac op de rode loper!

Amai, amai, amai... Jayac blijft het heel goed doen, zeker dankzij Juyayay, het liedje dat ondertussen bijna het ecuadoraanse volkslied aan het vervangen is! Een oorwurm die iedereen aan het dansen zet. En dat mochten Friedl en Ernest ook zien tijdens een mega-concert in Quito. Er staan enkele filmpjes van dit concert op www.vogelvanpapier.be

Ga zeker eens kijken. 't Is de moeite! En al die furor zorgt hier ondertussen ook voor meer en meer fans, tiktoks, podcasts, radio- en televisieprogramma's. Ze slepen onderwijl ook prijzen in de wacht en zo kre-

gen ze vandaag de prijs voor “Artista mas sonado del año” in de Sarime Music Awards 2025. Sarime is een ecuadoraanse organisatie die de belangen van kunstenaars en muzikanten beschermt.

Al blijft Saulo zeggen dat al die “trofeeën en plakaten” niet nodig zijn en dat hij niet graag naar die “shows” gaat, de erkenning is welverdiend. Want het is al meer dan 30 jaar hard werken, vaak ook tsjolen van het ene concert naar het andere. En zo lang de roem niemand naar zijn hoofd stijgt, is het goed. Hier zie een fotootje van mijn liefste en beste Saulo op de rode loper.

Dinsdag 18 november: Vier keer NEEN en vacature voor “Minister van Volksgezondheid”

Vorige zondag trokken veel Ecuadoranen nog maar eens naar de stembus. Deze keer legde president Noboa in een volksraadpleging vier vragen ter stemming voor: over het opnieuw toelaten van een Amerikaanse militaire basis in Ecuador, en ook over de vermindering van het aantal parlementsleden, over vermindering van financiering van politieke partijen en over een grondwetshervorming waarbij hij op voorhand wel niet wilde vertellen wat in die grondwet moest veranderen.

Hij zocht vier keer een “ja”, maar kreeg van de mensen vier keer een grote NEEN!

Op zich lijkt een “ja” op enkele vragen misschien wel gepast. Maar de bevolking greep haar kans om de president duidelijk te maken dat een land niet bestuurd wordt door met ons belastinggeld bonussen uit te delen aan politie en leger, door per decreet om de haverklap extra vakantiedagen op te leggen waardoor we meer op vakantie zouden gaan, door soldaten met grove middelen volksopstanden te doen doven, of met het uitdelen van varkens, tonijn in blik, pasta en havermout (natuurlijk van het merk “Quaker” dat eigendom van zijn familie is) om zo vier keer “ja” bijeen te bedelen.

Steeds meer mensen zijn het beu om de eindjes aan elkaar te knopen, terwijl hij in de voorbije twee jaar 28 keer “op reis was in het buitenland”, verre van altijd met een duidelijke werkagenda. Daarbij zijn de Verenigde Staten zijn lievelingsbestemming, en binnenkort zal hij aanwezig zijn op de Formule 1 Finale in Abu Dhabi in Saudi-Arabië.

In het buitenland voelt hij zich voorzeker veiliger... nu volgens hem in Ecuador “een gewapend intern conflict” heerst tussen allerlei criminele bendes en de ecuadoraanse overheid, het leger en de politie. Zijn vrouw beviel enige tijd geleden ook in Miami. Dat is wat anders dan hier in de openbare ziekenhuizen die kraken onder de corruptieschandalen, waar de geneesmiddelenrekken leeg zijn en met een Ministerie van Volksgezondheid dat zo vaak van baas verwisselt als van onderbroek! Je hoeft om minister te worden zelfs helemaal geen voorkennis of opleiding te hebben...

Wat dat wisselen van onderbroek betreft: dat is hier echt een mooi ecuadoraans gezegde: Cambiar de novio como de calzonillo! De eerste die mij hiervan een mooie vlaamse vertaling stuurt, wint een prijs (misschien wel een varkentje van onze president!).

Nu goed, die verkiezingsuitslag toont dat veel mensen wakker worden en zich niet meer in de zak laten zetten met prullen en valse beloften. Het wordt tijd dat mensen met kennis van zaken hier de touwtjes in handen nemen, weg van het al jaren durende ping-pongspel tussen links en rechts. Ik denk dat veel mensen die vier keer “nee” stemden dat wensen.

Wel en Wee⁽⁵⁾

Zondag 30 november: trouwerij!

Gisteren was het feest: Nico en Mayra trouwden! Nico, één van onze doop-petekinderen, is de zoon van Paulina, de oudste dochter van de oudste broer van Saulo. Paulina kreeg vier kinderen. Twee van hen zijn gestorven: Miguelito die hersenverlamming had, en Agustin die toen hij achttien jaar was uit het leven stapte. We beleefden dat allemaal heel intens mee en Paulina is me heel genegen.

Gisteren werd een heel mooie dag, in een voor Nico ook al niet onbewogen leven: Hij kreeg vier jaar geleden Hodgkin Lymfoom, en het pad van zijn studies geneeskunde liep niet altijd vlak. Maar enkele maanden geleden behaalde hij zijn diploma, en gisteren trouwde hij met Mayra, een lieve vrouw die al lang “in goede en kwade dagen” aan zijn zijde stond. Het was een heel mooi huwelijk, met heel zinvolle misviering in Quito en uitgelaten feest bij Paulina thuis. !Que vivan los novios!

Vrijdag 12 december: Ode aan de zorg

Ik zou nog heel veel kunnen vertellen over de voorbije maanden, maar de tijd dringt. Ik hou het bij een check-list van opdrachten die de voorbije maanden afgevinkt konden worden:

Stand van zaken:

- V Schrijven en indienen van aanvraag Bijzondere Zuidsubsidie Gemeente Wevelgem: Inclusie op de werkvloer van mensen met verstandelijke beperking (2026): Goedgekeurd
- V Schrijven en indienen van aanvraag Projectsubsidie Provincie West-Vlaanderen: Ontwikkeling van leermodules over hulpmiddelen Orthopedie en Communicatie ism Hogeschool Vives en Thomas More (2026, 2027 en 2028): Goedgekeurd
- V Afwerken van het boekje “Sin palabras” met acht hoofdstukjes over relaties, sexualiteit en handicap, lesmateriaal voor workshops en ateliers met ouders en mantelzorgers van mensen met een beperking: Editie afgewerkt en al drie workshops gepland in 2026
- V Brief aan dokters, collega's, vrienden over uitdagingen in de zorg voor mensen met een handicap, in een niet meer zo arm, maar nog niet welvarend land zoals Ecuador: Verzonden

Een hele boterham, allemaal nodig en nuttig om verder te kunnen werken. Soms vraagt iemand ons waar we de energie vandaan blijven halen... Ik denk dat de foto's hieronder en op de volgende pagina voor zich spreken!

Groetjes uit Zambiza,

Inge.

Neem je kalender erbij

Want ook in de eerste helft van 2026 zijn al een aantal activiteiten ten voordele van Taporí gepland.

Vrijdag 6 maart 2026 quiz ten voordele van Taporí (Solidariteitsgroep Voorkempen).

Op **Zondag 8 maart 2026** kunnen jullie op uitnodiging van de Amigas de Taporí genieten van het dubbelconcert van het Banjo-orkest en Folk Zjamoel in Moorseele.

Op **Zaterdag 14 maart 2026** brengt het [kamerkoor Vialta](#) "Vlaamse meesters van toen, nu en morgen" in de Sint Pauluskerk van Westmalle. (Solidariteitsgroep Voorkempen)

Meer info bij solidariteitswerkgroep.taporí@gmail.com

Voor de elfde keer organiseert de werkgroep van Malle een fiets-, wandel- en mountainbike-week-end van **vrijdag 29 tot zondag 31 mei 2026**.

Bij deze opnieuw dankjewel aan alle medewerkers en Taporí-believers!

De solidariteitswerkgroep van
AZ Voorkempen organiseert:

Quiz ten voordele van Taporí vrijdag 6 maart 2026

- » **Wanneer?** Vrijdag 6 maart 2026 met deuren open om 19 uur, start van de quiz om 19.45 uur
- » **Waar?** Zaal De Notelaar - Lierselei 15, 2390 Malle
- » Max. 6 personen per ploeg
- » **Inschrijven:** Via solidariteitswerkgroep.taporí@gmail.com
- » **Betaling:** schrijf 60 euro over naar BE96 0016 1607 8705 op naam van Solidariteitswerkgroep AZ Voorkempen
- » **Verdere inlichtingen:**
 - Via solidariteitswerkgroep.taporí@gmail.com
 - Telefonisch bij Hilde Bruneel via 0474 74 42 70

Mooie prijzen te winnen!

AMIGOS DE TAPORI INVITEERT OP DE KOFFIE MET BANJO-ORKEST EN FOLK ZJAMOEL

T.V.V. "TAPORI ECUADOR".

ZONDAG 8 MAART 2026

14.30U OPTREDEN BANJO-ORKEST EN ZJAMOEL

16 U KOFFIE/THEE , TAARTENBUFFET EN GEZELLIGE BABBELS.

IN OC DE STEKKE SINT-MAARTENSPLEIN MOORSELE

KOFFIE, TAART EN OPTREDEN € 20

RESERVEREN BIJ AGNES BRUNEEL 0486/ 25 38 27 abruneel@scarlet.be

OP NAAM VAN AMIGOS DE TAPORI BE 35 5230 8090 3937

De solidariteitswerkgroep van AZ Voorkempen organiseert:

Wandel-, fiets- en mountainbiketochten ten voordele van Taponi

Eén-, twee- of driedaagse **fietstochten** waarbij je vanuit de overnachtingsplaats telkens fietslussen van ongeveer 65 km rijdt; ook **wandeltochten en mountainbiketochten** zijn mogelijk.

Wegens beperkt aantal plaatsen kan je reeds inschrijven!

- » **Wanneer?** 29 tot 31 mei 2026
- » **Waar?** Noord-Brabant, Nederland
- » **Overnachtingsplaats:** Grenshotel De Jonckheer, Aanwas 17, Ossendrecht (NL)
- » **Deelnameprijs ééndaagse fiets-/MTB-/wandeltocht:** 85 euro/persoon
Inbegrepen: 1 fietstocht, 1x versnapering, 1x avondmaal en 50 euro sponsoring voor Taponi
- » **Deelnameprijs tweedaagse fiets-/MTB-/wandeltocht:** 185 euro/persoon
Inbegrepen: 2 fietstochten, 2x versnapering, 1x avondmaal, 1x overnachting, 1x ontbijt en 75 euro sponsoring voor Taponi
- » **Deelnameprijs driedaagse fiets-/MTB-/wandeltocht:** 310 euro/persoon
Inbegrepen: 3 fietstochten, 3x versnapering, 2x avondmaal, 2x overnachting, 2x ontbijt en 100 euro sponsoring voor Taponi
- » **Inschrijven?**
 - Geef je keuze van formule en dag(en) door via solidariteitswerkgroep.taponi@gmail.com.
 - Schrijf de totale deelnameprijs over naar rekeningnummer BE96 0016 1607 8705 op naam van Solidariteitswerkgroep AZ Voorkempen.
- » **Verdere inlichtingen** via solidariteitswerkgroep.taponi@gmail.com of bij Hilde Bruneel via 0474 74 42 70.

Wie Taponi een warm hart toedraagt, kan ook **steunen door een gift** via Kontinenten op het rekening nummer BE66 7380 3734 7143 met vermelding 'Taponi'. Bij een gift vanaf 40,00 euro ontvang je een fiscaal attest.

AZ Voorkempen
algemeen ziekenhuis
emmaüs

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959
www.kontinenten.be - secretariaat@kontinenten.be
Kontinenten behoudt 7% voor de administratieve verwerking.

Vermelding:

1. Je eigen naam en voornaam zoals op identiteitskaart (één enkele naam, geen naam van gezin/koppel)
2. Je rijksregisternummer (verplicht sinds 1 januari 2024)
3. Het project dat je steunt: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Vriendengroep Tapori
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierde pijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierde wereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20 (ouders van Inge)